

Exèquies pel bisbe Carles Soler Perdigó
Catedral de Girona

Dimarts, 12 de desembre de 2023

*Lectures: Actes 10,34-43; Salm 102 El Senyor és
compassiu i benigne;
Joan 14,1-6*

Molt estimat Administrador diocesà. Estimada família. Molt estimats germans bisbes, preveres i diaques. Molt apreciat Primer Conseller de la Nunciatura Apostòlica (Mons. Roman). P. Abat emèrit de Montserrat. Prior de Solius. Benvolguts vicaris generals, preveres i diaques que veniu d'altres diòcesis. Benvolguts consagrats i consagrades. Molt estimat poble sant de Déu.

Benvolgut Alcalde i regidors de l'Ajuntament de Girona. President de la Diputació. Director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya. Director dels Serveis territorials del Departament de Justícia a Girona. Altres autoritats polítiques i acadèmiques. Representants d'entitats eclesials i civils. Amics i amigues.

Ens trobem avui reunits aquí, a la santa Església catedral de Girona, per a demanar Déu, Senyor de la vida, l'etern descans en les seves mans del nostre estimat bisbe Carles, que ha mort. I ens trobem reunits, amb tristesa i alhora amb esperança. Ens trobem reunits celebrant l'Eucaristia com a homes i dones de fe. Perquè per nosaltres, com ho era per ell, l'eucaristia no és un protocol social, sinó una expressió de fe en la resurrecció de Jesucrist, que ha vingut a compartir la nostra condició mortal, com celebrarem d'aquí a dues setmanes a la nit de Nadal. L'eucaristia és acció de gràcies i, avui, ho és per la vida i per la vida lliurada a mans plenes al servei dels germans i germanes, de les persones, de les necessitats.

A l'Evangeli que ens acaben de proclamar, Jesús ens ha dit: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida; ningú no arriba al Pare si no hi va per mi». I a aquest Jesús i a la seva Església el bisbe Carles en va ser servidor. Un camí que va fressar, una veritat que va proclamar i una vida que va anhelar. En motiu del seu traspàs el dissabte passat, ens ho recordava Mn. Lluís, Administrador diocesà de Girona, en una carta dirigida a tots els diocesans. Deia: «Per ell, el ministeri episcopal es resumia en dues paraules: servei i donació». Tot el que fou, i que recordarem, ho va ser en funció d'aquest camí que va ajudar a recórrer, d'aquest camí, no sempre fàcil, que ell mateix anava transitant, d'aquest camí que, els qui som aquí commoguts, hem fet a trams al seu costat.

El bisbe Carles nasqué a Barcelona el 12 de setembre de 1932. Després dels estudis de Perit mercantil, estudià humanitats i filosofia al Seminari de Barcelona. Més tard, es llicencià en teologia i en dret canònic a la Pontifícia

Universitat Gregoriana de Roma. Fou ordenat de prevere a la Capella del Col·legi Espanyol de Roma el dia de sant Josep de 1960. En els seus anys joves del ministeri, fou professor, superior i rector del Seminari Menor de Barcelona, secretari general del Tribunal Eclesiàstic, secretari del Consell Presbiteral, jutge diocesà, vicari judicial adjunt, consiliari diocesà de dones d'Acció Catòlica i responsable del Departament de professors i mestres cristians de la Delegació diocesana d'Ensenyament de Barcelona. A partir del 1985 i fins el 1991 fou rector de la parròquia de Sant Pius X, al barri del Congrés, vicari episcopal de Barcelona Centre i, poc més tard d'una zona del Maresme, del Vallès Oriental i de l'Arxiprestat de Montcada.

El 16 de juliol de 1991, fou nomenat bisbe titular d'Anglona —antiga seu del nord de Sardenya— i Auxiliar de Barcelona, rebent l'ordenació episcopal el 22 de setembre de 1991 a la Basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona. Com a bisbe auxiliar, exercí els càrrecs de Vicari General i responsable de la Demarcació Episcopal del Vallès.

El 30 d'octubre de 2001 fou nomenat bisbe d'aquesta diòcesi de Girona, prenent-ne possessió el 16 de desembre del mateix any. Dels set anys llargs del seu episcopat en aquesta diòcesi de sant Feliu i de sant Narcís en podem destacar el pla diocesà d'agrupació de parròquies amb l'intent de poder coordinar millor la pastoral diocesana, la creació de les residències sacerdotals de Banyoles i d'Olot, la institució del servei diocesà del Catecumenat, la instauració del Diaconat permanent a la diòcesi i, entre altres, la inauguració del Casal «Bisbe Cartaïà».

Des de la seva ordenació episcopal cal destacar també que fou el Secretari General del Concili Provincial Tarraconense de 1995, en estreta col·laboració amb l'arquebisbe Ramon Torrella de Tarragona i amb les altres diòcesis amb seu a Catalunya. Va ser un bisbe que en aquells moments, a l'hora de programar la realitat del que seria el Concili Provincial, va entendre perfectament el paper rellevant que tenia Tarragona en relació a les altres diòcesis. A més, per ell, el Concili Tarraconense no es reduïa a un problema de simple reorganització i coordinació de la pastoral. Pel Concili Provincial hi va treballar profundament. Es tractava d'aplicar en la praxi concreta els rics ensenyaments del Concili Vaticà II a casa nostra. Això s'ho va creure des del primer moment, i va posar tot el seu encert pel bon desenvolupament d'aquest Concili. En un moment en què es parlava poc de «sinodalitat», ell, des de la Secretaria General, va maldar —ja en la seva mateixa fase prèvia— per reunir tot el Poble sant de Déu en l'Esperit Sant, per tal de fer de les nostres Esglésies el santuari de la presència de Déu enmig dels homes i, al mateix temps, que poguessin esdevenir fortes en el testimoniatge de Jesús, enmig dels neguits i esperances de la nostra societat o, si voleu, de la «gran tribulació», com afirma el llibre de l'Apocalipsi (cf.

7,14).

D'altra banda, a la Conferència Episcopal Tarraconense va ser president del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Turisme i Santuaris. I, a la Conferència Episcopal Espanyola, formà part de la Comissió Episcopal del Clergat, President del Comitè per al Diaconat Permanent, membre de la Comissió Episcopal de Pastoral i responsable de Turisme, Santuaris i Pelegrinatges.

El 16 de juliol de 2008 li fou acceptada, per motius d'edat, la renúncia, passant a ser bisbe emèrit de Girona. Cal indicar que, a partir d'aquest moment i fins fa ben poc temps, des de la residència sacerdotal de Banyoles, es posà al servei desinteressat de les parròquies de l'arxiprestat en tot allò que fes falta, prestant en tot moment un servei eclesial curós i discret, fruit de la seva estimació a l'Església i del seu esperit de servei.

Molt estimats i estimades. Aquest llarg nombre d'encàrrecs pastorals que va acceptar i desenvolupar en tants anys de ministeri han estat mostra de tota una vida entregada a la causa de l'Evangelí de nostre Senyor Jesucrist, com li agradava de dir. Es mostrà proper a qualsevol iniciativa que aglutinés persones, que fomentessin comunitat, que impliquessin vivències conjuntes i vida d'Església. I aquesta voluntat i convicció de servei el posà en mans de Jesús i de la seva estimadíssima Mare.

Germanes i germans, la mort és quelcom que ens concerneix, en afecta a tots, a l'home i la dona de tota època i de tot lloc, petits i grans, rics i pobres, creients i no creients. Davant aquest misteri, per més que vulguem, no podem evitar la pregunta cabdal: Per què? I la resposta mai és fàcil. Però trobar-nos davant la mort desconeguda, davant la irremeiable separació de qui estimem, davant aquell no-res sobtat que ens ha sobrevingut, ens recorda la nostra fragilitat. Però, vet aquí, i com tants de cristians i cristianes hem experimentat al llarg de les nostres vides, en aquest precís moment de dubte, incertesa, incredulitat i necessitat de respostes que no hi són, apareix el desig d'eternitat. Esperança i eternitat, diria jo. Perquè l'amor que emana de Déu a través de Jesús, aquell Amor predicat i viscut durant tants anys pel bisbe Carles, demana eternitat. Amor per sempre. I tots nosaltres, a qui ens unia amb ell la sang i la família, l'amistat, el ministeri, la fe..., tots nosaltres hem de prendre i aprendre que això d'estimar desprèn eternitat. Convençuts d'això, tots cerquem esperança, consol, serenitat i confiança des del propi cor. Quan recordem el bisbe Carles, quan li demanem que pregui, prop del Pare per nosaltres, quan recordem paraules, expressions o vivències amb ell, quan preguem per ell, l'estimació que anirà lligada a aquesta pregària i a aquest record, serà una estimació que porta llavor d'eternitat per a ell. En les seves últimes voluntats escrites el 14 de setembre de 2017, afirmava: «Demano i confio obtenir del bon Déu, morir en el si de la santa Mare Església Catòlica, en l'anhel de l'abraçada de Jesucrist nostre Senyor i

Salvador. Ser acollit amorosament per la Benaurada santa Maria, mare de Jesús i nostra. Sempre m'he sentit estimat per Déu, però em reconec i confesso pecador necessitat de misericòrdia, que humilment i confiadament imploro».

Molt estimats i estimades, la paraula de Déu que avui se'ns ha proclamat és com una àncora segura i ferma d'esperança que tenim els cristians. Perquè, com resàvem en el Salm: «El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor. No acusa sense fi ni es manté irritat per sempre.» L'àncora segura i ferma d'esperança és el Senyor Jesús, perquè és ell «el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts», com avui ens deia sant Pere en aquell discurs a casa de Corneli, tal com hem escoltat a la primera lectura, treta dels Fets dels Apòstols. Per aquest motiu, Jesús avui a l'Evangeli ens ha dit: «Que els vostres cors s'asserenin, confieu en Déu, confieu també en mi». I, tot seguit, ha afirmat: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi». Perquè el mateix Senyor Jesús, el Crist és la ruta, el camí, és l'únic mitjà d'anar al Pare —per tant, és el camí—; perquè Ell és la revelació de Déu —per tant, és la Veritat—, és la veritat que «ens fa lliures» —com afirma també i aquest era precisament el lema episcopal del bisbe Carles; i aquell que, fent-nos fer la voluntat del Pare, ens dóna Vida eterna —per tant, és la Vida.

Aquesta Paraula de Déu que hem escoltat és i ha estat feta vida en aquells que creuen, esperen i estimen. L'esperança que ens dóna la Paraula de Déu proclamada, la trobem feta vida en l'itinerari ministerial de qui ara durem a enterrar. «Perdó per allò en què hagi pogut ofendre», afirmava el bisbe Carles en les seves últimes voluntats, així com en l'homilia en motiu del vint-i-cinquè aniversari de la seva ordenació episcopal, i que era recordada per l'Administrador Diocesà a la carta del dissabte passat. I afegia: «Gràcies per la comprensió i estimació que m'heu ofert. Pregueu perquè em mantingui fidel fins que m'arribi el “vine amb mi” que em porti al goig etern amb el meu Senyor Jesucrist» (22 setembre 2016).

Que Maria, la Mare de Déu, consol i esperança nostra, mare de Misericòrdia, romangui a prop nostre com ho va fer amb els deixebles després de la mort del seu Fill. I que, com resem i cantem en els Goigs del Santuari de la Mare de Déu dels Àngels, tots els qui ens hem aplegat en aquesta Eucaristia del comiat del bisbe Carles, tot invocant Maria, puguem proclamar confiadament:

Tots els Pobles de Girona / us venen a visitar [...].

I obtenen a llur guia / un àngel del vostre altar [...].

Doneu Àngel de la Guarda / al devot i a tot romeu [...].

Si informeu la nostra vida / no tindrem maligne esquei.

Amén.